

บทที่ 20

ตวนมู่ซู่ยสนทนากับอาหมี่อีกครู่หนึ่งเพื่อถามเรื่องบางอย่างเกี่ยวกับจั้นเจา จากนั้นจึงเข้าไปในกระโจมหลัก

ทหารสองนายที่คุมตัวจั้นเจาเห็นท่านแม่ทัพเข้ามา นายหนึ่งจึงกอดบ่าจั้นเจา อีกนายถือปี่ที่ซ้อฟับซา ตวนมู่ซู่ยโบกมือแสดงเจตนาว่าไม่ต้องบังคับเขาคุกเข่า เมื่อนางโบกมืออีกครั้งทั้งสองก็เข้าใจต่างทำความเคารพแล้วล่าถอยออกไป

ตวนมู่ซู่ยเดินมาที่เบื้องหน้าจั้นเจาและกวาดตาขึ้นลงมอง ประเมินเขาอยู่ครู่หนึ่งโดยไม่พูดอะไร แต่ขณะจะเดินอ้อมผ่านเขาไปนั้นก็พลันร้องออกมา สายตาจับอยู่ที่แผ่นหลังจั้นเจา

เดิมจั้นเจาถูกฟันที่หลังไปแผลหนึ่ง ตอนเข้าเพิงให้ท่านหมอในกองทัพใส่ยาพันแผลให้ เมื่อครู่ถูกทหารสองนายจับมัดอย่างรุนแรง ดูจะเสียดูจหมาป่า เชือกจึงเสียดสีจนโลหิตสดอาบชุ่มออกมาอีกครั้ง ตวนมู่ซู่ยเห็นแล้วทนดูไม่ได้ หลังนิ่งเสียบไปชั่วขณะนางก็หิบบมีดสั้นออกมาจากข้างเอว เดินเข้าไปจะคลายเชือกให้จั้นเจา

จั้นเจาตะลึงงัน พยายามหลบด้วยสัญชาตญาณพลางโพล่งออกมา "เมื่อครู่ท่านแม่ทัพยังตำหนิแม่นางอาหมีที่ปลดพันธนาการให้ข้า ตอนนี้จะคลายเชือกให้ข้า ไม่กลัวจะมีปัญหาแทรกซ้อนขึ้นมาหรือ"

ตวนมู่ซู่เล็กคิ้วงามขึ้นเล็กน้อยและยิ้มหวาน "กลัวอะไร เมื่อครู่ข้าถามดูแล้ว เจ้าเป็นคนตงอี้ชนเผ่าจั้น จะว่าไปแล้ว ซีฉียกทัพมาราบรื่นเช่นนี้ก็เพราะโชคคิได้ชาวตงอี้ยกทัพมาหน่วงเหนี่ยวทัพใหญ่ของซางโจ้ว* ไว้...หาไม่ทัพใหญ่ซางโจ้วกวัดแก่งอาวุธเข้าต่อต้าน ทัพซีฉีเราคงต้องประสพหายนะจริงๆ หลายวันก่อนชนเผ่าจั้นยังส่งข่าวมาถึงท่านอัครเสนาบดี ผู้อาวุธทั้งหลายสบายดีหรือ คู่หวังสั่งให้พวกเขา รออยู่ที่ฉีซาน เจ้าเป็นคนของชนเผ่าจั้น เหตุใดจึงมาอยู่ที่เมืองอันอี้ได้"

นางพูดเช่นนั้นพลางก้มหน้าช่วยแก้มัดให้จั้นเจา ขณะมีดสั้นเฉือนปมเชือกซ้าๆ นึกก็พลันได้ยินเสียงหัวเราะของจั้นเจา ตวนมู่ซู่ในใจสันสะท้าน มือที่กำลังเคลื่อนไหวหยุดนิ่งทันทีและเงยหน้าขึ้นมอง "เจ้าหัวเราะอะไร"

จั้นเจากล่าวยิ้มๆ "ข้าหัวเราะท่านแม่ทัพที่พูดเสียเป็นจริงเป็นจังราวกับตงอี้มีชนเผ่าจั้นจริง ที่ว่าผู้อาวุธส่งข่าวถึงอัครเสนาบดีอะไรนั้น คิดว่าท่านแม่ทัพคงแต่งเรื่องขึ้นมาเองทั้งสิ้น ถ้าข้ามีแผนการร้ายในใจ และคล้อยตามคำพูดตอบไปว่าใช่ ท่านแม่ทัพยอมคาดเดาได้ทันทีว่าข้ากำลังโกหก ไม่ผิดกระมัง"

ตวนมู่ซู่ยึ่งฟังเขาพูดจนจบ ใบหน้าก็ค่อยๆ มีรอยยิ้มผุดขึ้นก่อนเอามีดสั้นเสียบกลับเข้าไปในฝ่ามือปากปลาซ้าๆ "เจ้าเฉลียวฉลาดอย่างที่คิด จะหลอกถามกลับถูกมองทะลุ ดูแล้วเจ้าไม่ใช่บุคคลธรรมดาจะไม่ระวังคงไม่ได้"

* ซางโจ้ว เป็นคำเรียกโจ้วหวังแห่งราชวงศ์ซางแบบย่อ

จันเจาผืนยิ้ม "ข้าไม่เคยคิดร้ายต่อท่านแม่ทัพ เพียงแต่จิตใจที่ไม่อาจพิสูจน์ตัวเองได้"

ตวนมู่ซู่ยิ้มหยัน "เจ้าย่อมไม่มีทางพิสูจน์ตัวเอง ความเป็นมาของเจ้าไม่แน่ชัด ทั้งยังพัวพันไม่ชัดแจ้งกับบ้านสกุลฉิมู่ แม้แต่การตายของอวีตู่เจ้าก็ยังสลัดข้อกล่าวหาไม่หลุด ไม่เคยคิดร้าย? ยามเจ้าเอ่ยคำพูดนี้ออกมาไม่รู้สึกราวาน่าขันหรือ"

"ทุกคำพูดของข้าจันเจาเป็นความจริง ตามตัวเองดูแล้วไม่มีอะไรที่ต้องละอายใจ และไม่รู้สึกราวาน่าขัน"

จันเจาพูดอย่างนอบน้อมจริงใจจนชั่วขณะหนึ่งตวนมู่ซู่รู้สึกว่าคุณเองเกือบจะเชื่ออยู่แล้ว แต่แล้วนางก็เปลี่ยนความคิด ด้วยว่าพวกสายลับไม่ว่าคำพูดแบบใดก็คงฝึกฝนมาจนเชี่ยวชาญ พูดเท็จจนดูจริงยิ่งกว่าความจริง ไม่อาจหลงเชื่อง่าย ๆ

จันเจาเห็นนางสีหน้าเดี๋ยวคล้ำเดี๋ยวขาวก็รู้ว่าตวนมู่ซู่หาได้เชื่อเขาจึงร้อนรนในใจ แต่ก็ไม่มีแผนการอะไรที่จะนำมาใช้ได้ ความคิดอย่างหนึ่งพลันผุดขึ้นมา...ข้ากับตวนมู่สนิทสนมกันเช่นนั้น ไยต้องมาใช้วจาซ่อนคมโต้เถียงเขาเป็นเอาตายกับนางอยู่ที่นี่ เพียงถามนางว่าที่แท้แล้วยังจำเรื่องที่โคเฟิงได้หรือไม่ ถ้านางจำได้ยอมเป็นตวนมู่ไม่ต้องสงสัย แต่...ถ้าจำได้จริง แล้วเหตุใดจึงเห็นข้าเป็นศัตรู แล้วถ้าจำไม่ได้ ข้าก็จะมั่นใจว่านางไม่ใช่ตวนมู่ซู่เช่นนั้นหรือ

จิตใจจันเจาสับสนวุ่นเป็นที่สุด ขณะใจลอยอยู่นั้นก็พลันได้ยินตวนมู่ซู่ถามขึ้น "นี่เป็นกระบี่ประจำตัวเจ้าหรือ"

จันเจาเงยหน้าขึ้นมอง จำได้ว่าที่ตวนมู่ซู่ถืออยู่ในมือคือจิวี่เซวี่ย จึงพยักหน้า "ใช่"

ตวนมู่ซู่ชักกระบี่ออกมาดูอย่างละเอียด ปลายนิ้วลูบไล่ไปที่

ตัวกระบี่อันเยียบเย็นซ้าๆ และนั่งไปครู่หนึ่งก่อนกล่าว "เป็นกระบี่ที่ดี เล่มหนึ่ง กระบี่เล่มนี้ของเจ้ามีนามให้เรียกหาหรือไม่"

ครั้นถามคำถามนี้ออกไป ในใจของนางก็รู้สึกตื่นเต้นหลายส่วน "มีนามว่าจิวี่เซวี่"

มือที่ถือกระบี่ของตวนมู่ซู่ยสั้นน้อยๆ จนแทบสังเกตเห็น นางกุมด้ามกระบี่ไว้แน่น มองไปที่จั้นเจา ถามอย่างบีบคั้นกดดัน "จั้นเจา กระบี่ของเจ้าเคยหักมาก่อนหรือไม่"

จั้นเจาเงยหน้าขึ้นมาทันที สีหน้าประหลาดใจเล็กน้อย "เจ้ารู้ได้อย่างไร"

"แสดงว่าเคย" ตวนมู่ซู่ยกัดฟัน "ใครเป็นคนเชื่อมกระบี่ให้เจ้าใหม่อีกครั้ง"

จั้นเจาจ้องมองตวนมู่ซู่ย คำว่า 'เจ้า' เกือบจะหลุดออกจากปาก ในทันที

ผ่านไปครู่หนึ่งเขาก็ถอนสายตากลับ ระบายลมหายใจออกมาเบาๆ เอ่ยเสียงราบเรียบ "ไม่มีลมย่อมไม่เกิดคลื่น จู่ๆ ท่านแม่ทัพก็ถามเรื่องกระบี่เล่มนี้ว่าเคยหักมาก่อนหรือไม่ ทั้งถามถึงคนเชื่อมกระบี่ ข้าคิดว่าท่านแม่ทัพหาใช่ไม่รู้ว่ามีใครเป็นคนเชื่อมกระบี่ หากแต่ไม่สมควรใจ จะเชื่อว่าคนผู้นั้นเป็นคนเชื่อมกระบี่ ด้วยเหตุนี้จึงมาซักไซ้ไล่เลียกับข้า ไม่ผิดกระมัง"

ตวนมู่ซู่ยถูกจั้นเจายกย่อนกะทันหัน ไม่อาจหาคำพูดมาได้แย้ง ได้ทัน ริมฝีปากขยับไปมาอย่างรู้สึกขัดเคืองอย่างยิ่ง "จั้นเจา ข้าไม่เคยพบเจ้า แล้วเพราะเหตุใดใครๆ ต่างบอกว่ากระบี่ของเจ้า ข้าเป็นคนซ่อมแซม"

พูดบนางก็โยนกระบี่ลงกับพื้นอย่างแรง ขอบตาแดงเรื่อ หมุนตัว

หันหลังให้...นางรู้ว่าไม่เหมาะจะเสียดูริยาต่อหน้าจันเจา

"ไม่ใช่เจ้า"

ตวนมู่ซู่สะท้านไปทั้งร่าง ครั้นหันกลับมามองก็สบเข้ากับสายตา
อบอุ่นเจือรอยยิ้มของจันเจาพอดี

"คนที่ช่วยเชื่อมกระบี่ให้ข้ารูปร่างหน้าตาคล้ายกับท่านแม่ทัพมาก
ก็จริง แต่..." พูดึงตรงนี้เขาก็สายศีรษะน้อยๆ "ไม่ใช่"

ตวนมู่ซู่โล่งใจ ใบหน้ามีรอยยิ้มผุดขึ้น "ไม่ใช่จริงหรือ"

เวลานี้ในใจของนางไร้ห่วงกังวล ยิ้มออกมาอย่างงามเพริศพรั่ง
ไม่ต่างอะไรกับตวนมู่ซู่ตอนอยู่นอกห้วงลึก ในใจของจันเจามี
ความอบอุ่นบางเบาแผ่กระจายออกมา เขาสบตาตวนมู่ซู่ที่มองมา
อย่างสอบถามก่อนตอบอย่างจริงจัง "ไม่ใช่จริงๆ"

ตวนมู่ซู่ระบายลมหายใจออกมาเบาๆ รู้สึกวางใจลง

นางมองจันเจาอีกครั้ง คนผู้นี้พุดจาม่วนลว อากัปกริยาสุภาพ
มีมารยาท จึงรู้สึกใกล้ชิดสนิทสนมขึ้นมาหลายส่วนโดยไม่รู้ตัว

พอดคิดอีกทีก็นึกแปลกใจขึ้นมาอีก "เมื่อครู่เจ้าบอกว่าคนที่
เชื่อมกระบี่ผู้นั้นรูปร่างหน้าตาคล้ายข้ามาก เป็นอัสตรีผู้หนึ่งกระมัง
คล้ายมากจริงหรือ คล้ายมากเพียงใด นางชื่ออะไร"

จันเจาจนคำพูดไปชั่วขณะ ทว่าแววตาตวนมู่ซู่เต็มไปด้วย
ความร้อใจ ทำทางคล้ายไม่ซัดถามจนถึงที่สุดจะไม่ยอมเลิกถาม จันเจา
จำต้องกัดฟันแต่งเรื่องขึ้นเดี๋ยวนั้น "เค้าโคจรรูปร่างหน้าตาคล้ายกับ
ท่านแม่ทัพมาก แต่ถ้าเพ่งพิศดูอย่างละเอียดก็จะรู้ว่าไม่ใช่คนเดียวกัน
นางชื่อ..."

ชื่ออะไร...เรื่องนี้ทำให้จันเจาต้องยอมจำนน เดิมเขาก็ไม่ใช่ชิวซาณ
การตั้งชื่อให้ใครอยู่แล้ว ตั้งไปส่งๆ สักชื่อก็ใช่จะทำไม่ได้ แต่เขาไม่อยาก

ใส่ชื่อบุพผาในฤดูใบไม้ผลิ แสงจันทร์ในฤดูใบไม้ร่วง ดอกโบตั๋นอะไรพวกนี้ลงไป ในชื่อของตวันมูชู่ยจริงๆ

หลังล้งเลอยู่ชั่วขณะ เขาจึงว่า "แม่นางผู้นั้นอุปนิสัยค่อนข้างแปลก ไม่เคยบอกชื่อแซ่ของนางให้ข้ารู้"

ในยุคแต่งตั้งเทพเซียน เรื่องประหลาดคนประหลาดมีปรากฏขึ้นมาไม่ขาดสาย ด้วยเหตุนี้ตวันมูชู่ยจึงรับได้กับคำอธิบายของจั้นเจา นางนั่งเงียบไปครู่หนึ่งก่อนถามต่อ "ดูจากการแต่งเนื้อแต่งตัวของเจ้า ไม่คล้ายเป็นคนท้องถิ่น เจ้ามาทำอะไรที่เมืองอันอี้"

แม้แต่ตัวนางเองก็ไม่ได้สังเกตเห็นว่าน้ำเสียงตนนุ่มนวลอ่อนโยนขึ้นกว่าก่อนหน้านี้มาก

จั้นเจากระจางแจ้งแก่ใจ หากเขาไม่บอกความเป็นมาของตนให้ชัดเจน จะถามสักกี่คำถามก็เป็นไปไม่ได้ที่ตวันมูชู่ยจะเลิกหวาดระแวง ปัญหาอยู่ที่...เขาอยากให้ความกระจ่าง แต่ตวันมูชู่ยจะยอมหรือ

ยากนักที่ระหว่างคนทั้งสองจะสนทนาเพื่อสร้างความสัมพันธ์ก้าวแรกได้ แต่ก่อนแต่ไรเจอกันก็ทำท่าจะชักตบบเข้าหัวกัน ทว่าครั้งนี้จั้นเจาไม่สมัครใจจะเสียงภัยไปทำเช่นนั้น หลังนั่งเงียบไปครู่หนึ่ง เขาก็มองประธานสายตากับตวันมูชู่ยอย่างไม่สะทกสะท้าน "จั้นเจา ไม่อยากหลอกลวงท่านแม่ทัพ ข้ากับซีฉีและเจาเกอหาได้มีอันใดเกี่ยวข้องกัน กับตงอี่หรือชนเผ่าจั้นก็ไม่มีอะไรเกี่ยวพันกัน ตั้งแต่เด็กจั้นเจาก็กราบผู้เยี่ยมยุทธ์เป็นอาจารย์ ผึกฝนยุทธ์ อาจารย์เป็นจอมยุทธ์ที่อยู่อย่างสันโดษ ได้แต่ท่องเที่ยวไปตามป่าเขา ไม่ปรารถนาจะมีชื่อเสียงเลื่องลือไปทั่วแคว้นแคว้นต่างๆ กระบี่จิวี่เซวี่ของท่านอาจารย์ เป็นผู้มอบให้ ก่อนหน้านี้ไม่นานด้วยสาเหตุบางประการจึงเสียดหาย

ต่อมาด้วยบุญวาสนาให้บังเอิญไปเจอพเพชเรียนสตรีที่หน้าตาคคล้าย
ท่านแม่ทัพและช่วยข้าเชื่อมกระบี่ ก่อนเทพเซียนผู้นั้นจะจากไปได้
บอกว่า 'ศีลธรรมของเสียมทรุด ศีลธรรมไฟเจริญรุ่ง*' หวังว่าข้าจะ
สร้างผลงานขึ้นมาในยุคที่สับสนวุ่นวายนี้ คำพูดของนางทำให้ใจ
ของข้าหวั่นไหว หลังจากกราบเรียนอาจารย์แล้วข้าจึงออกมาท่องเที่ยว
ยังโลกภายนอก เพิ่งมาถึงเมืองอันอี้ไม่กี่วันก่อน และรู้จักกับบ้านสกุล
ฉิมูได้สองสามวัน ระหว่างนั้นมีเหตุการณ์เกิดขึ้นมากมาย ข้าเองก็
คาดคิดไม่ถึง"

ข้ออ้างเหล่านี้ดูสมเหตุสมผล สอดคล้องกับสถานการณ์ส่วนใหญ่
ช่วงปลายราชวงศ์ซาง ตอนนั้นต่างเล่าลือกันว่าชาวเป็นศีลธรรมของ
โจวเป็นศีลธรรมไฟ ไฟเข้าแทนที่ทองเป็นสถานการณ์ใหญ่ในใต้หล้า
ด้วยเหตุนี้จึงมีผู้ส่งเหินคนอื่นทั่วไปที่ซ่อนเร้นกายออกมาสู่โลกภายนอก
เกลี้ยกล่อมผู้เยี่ยมยุทธ์ผู้มีความสามารถให้ออกมาสร้างผลงานในช่วง
สลับเปลี่ยนราชวงศ์ เหตุการณ์เช่นที่จันเจากล่าวมานั้นนับว่าปกติธรรมดา
ยิ่งแล้ว

พอเขาพูดเช่นนี้ในใจของตนมุ่ซู่ก็เชื่อไปแปดเก้าส่วนแล้ว
นางนั่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง "เจ้าเพิ่งมาถึงเมืองอันอี้แค่สองสามวัน ในเมื่อ
เป็นเช่นนั้นก็จงเล่าเรื่องที่ทำให้รู้จักกับบ้านสกุลฉิมู รวมทั้งเรื่องที่เกิดขึ้น
ในช่วงสองวันนี้มาให้ข้าฟังอย่างละเอียด"

จันเจาจิตใจค่อนข้างสงบแล้วจึงเล่าถึงเรื่องที่เกิดขึ้นก่อนหน้า
อย่างละเอียด ใจของเขาสงบนิ่งเปิดกว้าง ไม่หลบเลี่ยงความรับผิดชอบ

* ชาวจีนสมัยโบราณเปรียบศีลธรรมห้าประการ อันได้แก่ เมตตากรุณา จริยธรรม จารีตธรรม ปัญญา
ธรรม และดีจะ เทียบกับธาตุทั้งห้า ซึ่งเชื่อว่าแต่ละธาตุต่างมีพลังพิชิตหรือหักล้างกันคือทองพิชิตไม้
ไม้พิชิตดิน ดินพิชิตน้ำ น้ำพิชิตไฟ ไฟพิชิตทอง นอกจากนี้ยังเชื่อว่าแต่ละราชวงศ์มีธาตุประจำราชวงศ์
ดังนี้ หวงตี้ดิน ซยาไม้ ซางทอง โจวไฟ ฉินน้ำ ฉันทดิน คำพูดนี้จึงหมายความว่าราชวงศ์ซางกำลัง
เสื่อมถอย ราชวงศ์โจวกำลังเจริญรุ่งเรืองขึ้น

ไม่กลัวที่จะเอ่ยถึงเรื่องที่เคยช่วยบ้านสกุลฉิมู่เล่นงานคนที่สวมชุดสั้น ตัดเย็บด้วยผ้าเก๋อ และไม่กลัวที่จะบอกว่าตนเคยประมือกับทหาร ของกองทัพซีฉีตอนกลางดึก

ตวนมู่ซู่ยสีหน้าเดี๋ยวล้ำเดี่ยวขาว ตอนได้ยินเรื่องคนสวมเสื้อผ้า เก๋อก็อดที่จะเดือดดาลไม่ได้ ทหารของทัพตวนมู่หลายนายนี้แม้จันเจา จะไม่ได้เป็นคนสังหาร แต่ถ้าเขาไม่สอดมือเข้ามายุ่งเกี่ยวก็คงไม่ถึงกับ ต้องจบชีวิตไปเปล่าๆ เช่นนี้

ครั้นฟังถึงเรื่องประมือกลางดึก ได้ยินจันเจาบอก 'ไม่ได้ทำร้ายเขา ถึงชีวิต เพียงดึงแขนเขาหลุดจากเบ้ากระดูกออกมาข้างหนึ่ง' ตวนมู่ซู่ย ก็แน่ใจทันทีว่าคนผู้นั้นจะต้องเป็นอวีตู่ นางเคยตรวจดูศพของอวีตู่ อย่างละเอียด นอกจากศีรษะหายไปแล้ว แขนข้างหนึ่งก็หลุดจากเบ้า เป็นแผลใหญ่อีกที่หนึ่ง คิดไม่ถึงว่าก็เป็นฝีมือของจันเจา

ชั่วขณะนั้นนางเดือดดาลยากจะทนไหว ความรู้สึกใกล้ขีดสนิทสนม ต่อจันเจาที่เพิ่งเกิดขึ้นมาเล็กน้อยพลันสลายหายไปจนหมดสิ้น ทว่า เรื่องใดสำคัญกว่านางยังพอรู้อยู่แปดส่วน หลังนั่งเสียบไปครู่หนึ่งจึงเอ่ย ด้วยท่าที่สงบนิ่ง "จันเจา ถ้าสิ่งที่เจ้าพูดมาไม่ใช่เรื่องเท็จ คนที่สังหาร อวีตู่ไม่ใช่เจ้า เช่นนั้นหากเจ้าหาฆาตกรตัวจริงมาได้ บางทีข้าอาจ พิจารณาเรื่องที่แล้วมาก็ให้แล้วกันไป เปิดทางรอดให้เจ้าสักทาง"

จันเจายิ้มบาง "เรื่องนี้มีอันใดยาก ตอนข้าประมือกับผู้ช่วยแม่ทัพ อวีตู่ ในที่เกิดเหตุมีคนเพียงไม่กี่คน ถ้าท่านแม่ทัพช่วยเปิดทางสะดวก อนุญาตให้จันเจาไปสืบถามที่ค่ายเกาป้อเจียน จันเจาจะไม่ทำให้ ท่านแม่ทัพต้องผิดหวังแน่นอน"

ตวนมู่ซู่ยยิ้มหวาน "ข้ามีความคิดเช่นนั้นอยู่พอดี เพียงแต่..."

"เพียงแต่ท่านแม่ทัพยังไม่อาจเชื่อถือจันเจา กลัวจันเจาจะ

ฉวยโอกาสหลบหนี"

"ไม่ผิด วรรษุทธิ์เจ้าตีเพียงนี้ ในเมืองอันนี้คงมีไม่กี่คนที่สามารถต่อกรและจับเจ้ากลับมาได้"

"ท่านแม่ทัพพูดเช่นนั้น แต่สีหน้ากลับดูสบายอกสบายใจ คิดว่าคงมีแผนรับมือแล้ว"

ตวนมู่ซู่ยืมมือน้อยๆ เปิดฝาภาทองแดงบนโต๊ะออก หยิบยาเม็ดสีเขียวมกรตเม็ดหนึ่งออกมาจากถุงห้อยเอวใส่ลงไปในกา พริบตานั่น น้ำในกาส่งเสียงดังฉี่ ไอสีขาวสลับจมุกขุมหนึ่งพุ่งออกมาจากพวยกา

จันเจาสีหน้าสงบนิ่งไม่พูดอะไร ตวนมู่ซู่ยเดินมาใกล้ แขนเสื้ออ่อนไหวเล็กน้อย มีดสั้นไหลลงมาที่กลางฝ่ามืออีกครั้ง นิ้วมือรวบกุมด้ามมีดแน่นแล้วตัดปมเชือกให้

จันเจาผ่อนคลายไปทั่วร่าง ทว่ายังไม่ทันสะบัดเชือกที่ขาดออกหมด มีดสั้นของตวนมู่ซู่ยก็จ่อมาที่หัวใจของเขาแล้ว

จันเจาหัวเราะ "ท่านแม่ทัพกลัวข้าจะไม่ตีมันหรือ"

ตวนมู่ซู่ยหัวเราะ "รู้แล้วก็ดี"

จันเจายื่นมือไปยกกาสุราซ้าๆ ด้วยสีหน้าเรียบเฉย "ก่อนหน้านี้ท่านแม่ทัพบอกว่าจะให้ข้าไปหาฆาตกรตัวจริงที่สังหารอวีตู่ คิดว่าคงไม่เอาชีวิตข้าเร็วเช่นนั้น ข้าเพียงอยากรู้ หากฆ่าตีมสุรากานี้แล้วจะยังมีชีวิตอยู่ได้อีกกี่วัน"

"พຽ່ນี้ก่อนตะวันตกดิน เจ้าจะยังไม่ตาย"

"หลังจากตะวันตกดินเล่า"

ตวนมู่ซู่ยืมมือน "นั่นก็ต้องดูว่าข้ายอมให้ยาถอนพิษแก่เจ้าหรือไม่"

จันเจายิ้มบาง "ก็ดี"

ยังไม่ทันสิ้นเสียง แวตาจันเจาพลันเยียบเย็น นิ้วมือพุ่งออกไป
ดุจสายฟ้า ตวนมู่ซู่ยตั้งตัวไม่ทัน ช่วงเฮอร์ซาจูบ ร่างล้มหงายไปข้างหลัง
จันเจาเหยียดแขนยาวออกไปโอบเอวตวนมู่ซู่ยไว้ในพิริบตา ตวนมู่ซู่ยเอง
ก็ปฏิบัติยาไม่ชักช้า ข้อมือหมุนเร็วรีดมีดสั้นไปที่ลำคอจันเจา แพบจะ
ในเวลาเดียวกันพวยกาในมือจันเจาก็กดมาที่มุมปากตวนมู่ซู่ย

"จันเจา" ตวนมู่ซู่ยเดีอดตาลสุดขีดแต่กลับหัวเราะ เพิ่มแรงมือขึ้น
หลายส่วน "ถ้าเจ้าบ่บ่บ่ทำอะไร ข้าจะเชือดคอเจ้าเสีย"

"เช่นนั้นหรือ" มุมปากจันเจาหยักยกเป็นรอยยิ้มจางๆ พุดอย่าง
แฝงความหมายลึกซึ้ง "ไม่ต่างกัน"

"นั่นไม่แน่" ตวนมู่ซู่ยมีท่าทีกระหยิ่มยิ้มย่องแฝงอยู่ "ถึงข้าดีมีสุรา
ลงไปยังมีโอกาสพลิกสถานการณ์ได้ แต่ถ้ามือของข้าเพียงขยับไป
ข้างหน้าอีกเล็กน้อย..."

จันเจารู้สึกถึงปลายแหลมอันเยียบเย็นของมีดสั้นที่กดแรงขึ้น
ทว่าใบหน้าเขายังคงสงบนิ่งเหมือนไม่มีอะไร "เช่นนั้นหรือ"

ขณะพุดเขาพลันปล่อยมือ

ตวนมู่ซู่ยไม่ทันระวัง มือที่ประคองเฮอร์ซาจูบหายไปจึงพุงตัวไม่อยู่
ล้มหงายไปข้างหลัง

จันเจา... ถึงกับปล่อยตวนมู่ซู่ยทิ้ง!

นับแต่โบราณมา มีแต่วีรบุรุษถนอมพฤษาอาลัยหยกคอย
ประคับประคองหญิงงาม ไม่เคยเห็นใครเหมือนองครักษ์จันเจาที่ไม่พุด
ไม่จาก็ปล่อยคนทั้ง ทั้งยังปล่อยได้อย่างคล่องแคล่วไม่ลังเลแม้แต่บ่อย

ตวนมู่ซู่ยนึกไม่ถึง ความตื่นตะลึงปรากฏออกมาหมดสิ้น ทว่า
ก็ไม่เสียทีที่เป็นแม่ทัพ ถึงสถานการณ์เปลี่ยนก็ไม่ตื่นตระหนก นาง
ตอบสนองไปตามเหตุการณ์ ปฏิบัติยาโต้ตอบขับพลังทันทีเรียกได้ว่า

ยอดเยี่ยม

พริบตาสุดท้ายก่อนที่ร่างจะกระแทกลงกับพื้น แสงสีเงินสายหนึ่ง ก็พุ่งออกมาจากข้างเเวว ปลายแหลมของดอกบัวทะเลลูจพุ่งแหวกอากาศ ไปจุดจมาทะลวงปล้องไม้ไผ่ขึ้นไปพันเกี่ยวเสานในกระโจมอย่างรวดเร็ว ตวนมู่ชู่ยั้งตั้งรังดีดร่างขึ้นหมุนตัวกลางอากาศรอบหนึ่ง เรือนผมดูจ ม่านน้ำตก ไช้หมุนเป็นเส้นโค้ง เพียงชั่วประกายไฟแลบปลายหอก ก็พลิกเปลี่ยนทิศทางแคล้วคล่องประหนึ่งงูปล้องเงิน* พุ่งตรงเข้าหา จันเจา

จันเจารู้ดีถึงอานุภาพของดอกบัวทะเลลูจจึงไม่ประมาทแม้แต่หน่อย ตามองปลายหอกที่พุ่งเข้ามา เขาทั้งสองย่อลงหางยตัวไปทางด้านหลัง หอกติดไช้พุ่งเข้ามาพร้อมแรงลม ฉีกผ่านใบหน้าเขาไปในระยะ ไม่เกินหนึ่งซุน แรงปะทะถึงกับทำให้เขารู้สึกเจ็บที่ผิวน้ำ เฝิงจะหลบพัน กระบวนท่านี้ไปได้ ห่วงไช้ก็ดั่งกังวานขึ้น ความว่องไวของตัวไช้ ไม่ต่างอะไรกับลำตัวงู ปลายหอกหมุนเปลี่ยนทิศทางอีกครั้ง จันเจา พลิกร่างดูเจี่ยยยื่นมือไปคว้าจิวี่เซวี่ที่พื้นพรางขว้างกาทองแดง ในมือออกไปโดยไม่แม้แต่จะคิด

เสียงเคร้งสั้นๆ ของโลหะกระทบกันดังเสียดหูยังไม่ทันจางหาย ดอกบัวทะเลลูจที่พลังรุนแรงถึงกับแทงทะลุก้าน้ำทองแดง จนปลายหอก คล้ายมีลูกโลหะติดอยู่

ตวนมู่ชู่ย็กรทจนระงับอารมณ์ไม่อยู่ นางออกแรงที่ข้อมือส่งพลัง ไปบนตัวไช้ สะบัดกาทองแดงกระเด็น เห็นอีกฝ่ายเสียเวลาไปชั่วขณะ จันเจาก็ยกมูปากเล็กน้อย ร่างทะยานขึ้นดูจนกระสาผ่านก้อนเมฆ พุ่งออกนอกกระโจมไป

* งูปล้องเงิน หรืองูทับทางขาว (Bungarus multicinctus) เป็นงูที่มีพิษร้ายแรง ลำตัวสีดำสลับขาว เป็นปล้องๆ

"ผู้น้อยพยายาม...สุดกำลังแล้ว..."

"สุดกำลังยังวิ่งช้าเพียงนี้ ถ้าออกสนามรบสังหารศัตรูจริงยังจะ
พึงเจ้าได้หรือ" ตวนมู่ซู่ยี่สีหน้าไร้อารมณ์ความรู้สึก

"ไม่...ไม่ได้" ในที่สุดพลทหารรักษาการณ์ก็สำนึกได้ว่าไม่อาจ
ต่อปากต่อคำกับผู้บังคับบัญชา ผู้บังคับบัญชารู้ว่าอย่างไรก็ให้คล้อยตาม
ไป

"ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ยังจะยืนที่อยู่อู๋โย" ตวนมู่ซู่ยี่ช่วยชี้ทางให้เขา
"วนรอบค่ายแห่งนี้ วิ่งไป"

"ผู้น้อยขอบคุณท่านแม่ทัพ...ที่ช่วยชี้แนะ" ทหารรักษาการณ์
อยากร้องไห้แต่ไร้น้ำตา มือหนึ่งเอาคันทนูขึ้นสะพายไหล่ อีกมือหนึ่ง
โอบอุ้งหนึ่งใส่ลูกธนูไว้แน่น ก้าวย่อ ก้าวย่อ เริ่มวิ่งตึกๆ สร้างเสริม
ร่างกายให้แข็งแรง

ครั้งนี้เขาฉลาดขึ้นแล้ว ไม่ได้ถามตวนมู่ซู่ยี่ว่าต้องวิ่งกี่รอบ
เขากลัวมากกว่าตวนมู่ซู่ยี่จะตอบซ้ำๆ ตามสบาย 'หนึ่งพันหรือแปดร้อยรอบ
เจ้าได้ร่ตรองดูเองเถิด'

ทหารรักษาการณ์ที่ยืนอยู่ใกล้หน่วยแอบหัวเราะเยาะเขา มี
หลายนายที่กั้นไม่อยู่จนหัวเราะออกมาเสียงดัง

แต่ครู่เดียวพวกเขาาก็เลิกหัวเราะแล้ว เพราะตวนมู่ซู่ยี่กำลัง
มองมาและยิ้มอย่างมีเลศนัย

"น่าขามากกระมัง" ตวนมู่ซู่ยี่น้ำเสียงนุ่มนวล "พวกเจ้าวิ่งได้เร็วกว่า
เขา?"

"ไม่...ไม่เร็วกว่าขอรับ"

"แล้วยังจะยืนอยู่อู๋โย"

พริบตาถัดมา เสียงเสื่อเกราะโลหะกระทบกันก็ดังขึ้น ทหาร

ห้อมล้อมเป็นวงกลม ง้าว ทวนในมือชี้ไปข้างหน้า ฟุ้งคมทั้งหมดเข้าหา
คนสองคนที่อยู่กลางลาน

หากบอกว่าสองคนก็ดูจะขาดความยุติธรรมไปสักหน่อย เพราะ
หนึ่งในนั้นถูกมัดโดยใช้เชือกคล้องคอแล้วผูกแขนทั้งสองข้างไว้หลัง
ในปากมีผ้ายัดอยู่ หน้าตาน่าเกลียดน่ากลัว ส่งเสียงอืออ่า ตีระฆังและ
โบหน้าเต็มไปด้วยคราบโลหิต คนผู้นี้ก็ชื่อเฉิงฉี หัวหมูในสังกัด
เกาป้อเจียน

ส่วนอีกคนหนึ่ง...

สายลมยามราตรีพัดพู่ ชายเสื้อคลุมสีน้ำเงินสะบัดพลิ้ว ริมฝีปาก
เรียวบางเข้มแน่น ดวงตาวาวดูจับเพลิง

ตวนมู่ซู่ยี่หันหน้ายื่นขา ทว่าส่วนลึกในใจกลับคลุ้มคลั่ง

จั้นเจา ไม่นึกว่าเจ้าจะกลับมาอีก

"เกี่ยวกับคดีสังหารผู้ช่วยแม่ทัพอวีตู ขอให้แม่ทัพตวนมู่ซู่ยี่ร่วมกับ
แม่ทัพเกาป้อเจียนได้สวนคนผู้นี้ร่วมกัน"

เสียงของจั้นเจาไม่ดังแต่ก็ทรงพลังเพียงพอ ไม่มีอะไรให้ต้องสงสัย
ทุกถ้อยคำชัดเจน

ท่ามกลางสี่สันยามราตรี ดวงตาของเขาใสกระจ่างและลึกล้ำ ทะลุ
ผ่านหมอกบางในราตรีกาล มองสบสายตาดวนมู่ซู่ยี่วาทหนึ่งแล้ว
เบนออก

ตวนมู่ซู่ยี่หุบตาลงเล็กน้อย สั่งอาหมีเสียงต่ำ "เชิญแม่ทัพเกา"

อาหมีไปถึงค่ายเกาป้อเจียน เพียงบอกแม่ทัพตวนมู่ซู่ยี่เชิญพบ
ไม่ได้เปิดเผยอะไรมาก เกาป้อเจียนคงเข้าใจว่าตวนมู่ซู่ยี่จะเชิญเขา
ไปกินอาหาร โบหน้าจึงแดงเพลิงปลั่งท่าทางดีอกดีใจยิ่ง ถ้ามโนน

แม่ทัพเกมมาแล้วเจ้าคะ จะเปิดการไต่สวนเลยหรือไม่"

ตวนมู่ซู่ยี่สิ้นศีรษะ "รอจันเจาจกกลับมาก่อน"

อาหมิงจัน แล้วจึงสังเกตเห็นว่าจันเจาหาได้อยู่ในกระโจม นางรู้สึกแปลกใจมาก จันเจาไม่ใช่เอาตัวเชิงฉีมาแล้วหรือ ยังจะออกไปทำอะไรอีก

เวลานี้ไม่สะดวกจะถามอะไรมาก นางเพียงรับคำสั่งแล้วถอยออกไป ก่อนเชิญเกาป้อเจียนลงนั่ง หลังจากได้รับการ 'ชี้บอก' จากท่านซือชานอีกครั้ง ในที่สุดเกาป้อเจียนก็นึกออกว่าคนที่คุกเข่าอยู่นั้นเป็นหัวหน้าทัพของตนชื่อเชิงฉี ช่วงขณะนั้นเขารู้สึกราวกับนั่งอยู่บนพรมตะปูด้วยคิดว่าวันนั้นเชิงฉีบอกเขารู้ถึงที่ซ่อนของศีระอะวีตู ทั้งยังพาคนไปหาว่าตามเหตุผลก็ได้สร้างความดีความชอบไว้ แล้วเหตุใดจึงถูกจับมัดอยู่ที่นี้ได้ หรือว่าแจ้งข่าวเท็จ แะแล้ว นี่เป็นการเสียหน้าอย่างที่สุด ลวงเกินแม่ทัพตวนมู่แล้วต่อไปยังจะปรากฏตัวต่อหน้าอัครเสนาบดีได้อย่างไร

เรื่องเกี่ยวพันถึงอนาคต ความกลัดกลุ้มจึงปรากฏขึ้นมาที่หางคิ้ว ลอบถอนหายใจสั้นยาวสลับกันไม่หยุด จากนั้นม่านกระโจมพลันเลิกขึ้น เมื่อมองไปจึงเห็นบุรุษหน้าตาหล่อเหลาผู้หนึ่งกำลังก้าวเท้าเดินเข้ามา เนื่องจากการแต่งกายของเขาดูแปลกตาไม่ค่อยได้พบเห็น เกาป้อเจียนจึงมองแล้วมองอีก

จันเจาเดินตรงมาหยุดอยู่ห่างจากเบื้องหน้าโต๊ะประธานราวจั้งกว่า แล้วพยักหน้าน้อยๆ ให้ตวนมู่ซู่ยี่ ตวนมู่ซู่ยี่เข้าใจแล้วจึงผงกศีรษะเบาๆ ก่อนกล่าวเสียงราบเรียบ "ตามที่เจ้าขอร้อง ข้ำเชิญแม่ทัพเกาป้อเจียนมาที่กระโจมแล้ว เจ้าบอกว่าเชิงฉีมีส่วนเกี่ยวข้องกับการตายของอะวีตู ลองพูดเหตุผลมาให้ฟังซิ"

จันเจ้ายิ้มน้อยๆ ยื่นมือชี้ไปที่เด็กหนุ่มเนื้อตัวสกปรกที่คุกเข่า
อยู่กับพื้นผู้นั้น "เด็กหนุ่มผู้นี้มีนามว่าฉีเจ้อ เป็นคนรับใช้ของบ้านสกุล
ฉิมู่"

พุดจบก็หมุนตัวมองไปที่ฉีเจ้อ กล่าวเสียงนุ่มนวล "ฉีเจ้อ เจ้าจง
เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นในคืนนั้นอย่างละเอียดตั้งแต่ต้น"

ฉีเจ้อทั้งตกใจทั้งหวาดกลัว เนื้อตัวสั่นเทา เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นในคืนนั้น
ออกมาอย่างละเอียด เริ่มจากเขาเข้าไปแสรงนอนหลับในห้องฉิมู่หิวแล้ว
ได้อย่างไร ถูกคนจับตัวมัดใส่กระสอบไปได้อย่างไร ระหว่างทางถูกคน
ตวาดถามอย่างไร จันเจามาช่วยเอาไว้ได้อย่างไร รอดมาได้ได้อย่างไร
แม้พุดได้ไม่ชัดเจนเต็มที่ แต่ก็ละเอียดยิ่ง คนที่ตวาดถามระหว่างทาง
เมื่อซักถามถึงรูปร่างลักษณะอย่างละเอียดก็รู้ว่า เป็นอวีตู

เมื่อเล่าจบ เกาป้อเจียนยังคงไม่รู้ถึงมูลเหตุ เพียงเข้าใจว่าลูกน้อง
จับตัวคนไปตามอำเภอใจ ทำผิดข้อห้ามของเจียงจื่อหยก หน้าผาก
พลันมีเหงื่อซึมออกมาทันที ขณะจะเอ่ยปากใกล้เกลี่ยให้จบลงด้วยดี
สักสองประโยค ก็ได้ยินตวนมู่ซู่เอ่ยเสียงหนัก "ถ้าพุดเช่นนี้แสดงว่า
ตวนพุกเจ้าจากไป อวีตูเพียงบาดเจ็บ ยังไม่ตาย"

ยามกะทันหันฉีเจ้อยังตั้งสติไม่ทัน 'อวีตู' คือใคร ขณะงุนงงอยู่นั้น
ก็ได้ยินเสียงจันเจอดังขึ้น "ถูกต้อง"

"แล้วหลังจากนั้นเล่า" ตวนมู่ซู่สีหน้าไม่แปรเปลี่ยน "นี่ยังไม่เพียงพอ
ที่จะยืนยันว่าเจ้าไม่ได้สังหารอวีตู"

จันเจาคล้ายคาดเดาได้แต่แรกว่าตวนมู่ซู่จะถามเช่นนี้จึงไม่รีบ
ไม่ร้อน เพียงยิ้มบาง "เรื่องที่เกิดขึ้นต่อจากนั้น ให้เจิงฉีเป็นคนเล่าน่าจะ
ดีกว่า"

ขณะพุดก็ก้าวเข้าไปหนึ่งก้าว ยื่นมือไปดึงผ้าที่อุดปากเขาออก

จันเจาส่งสายตาไปทางชายชวาลีน้อย มีทหารถือจ้าวเข้ามาพาตัวเจิ้งฉีไปไวยังมุมมืดในกระโจม แล้วเลื่อนผ้าม่านมาบังร่างเจิ้งฉีไว้ คิดว่าคงสั่งกำชับกันไว้ก่อนหน้านี้ อาหมีเข้าใจว่าตวนมู่ชู่ยังคงรู้แล้ว กระทั่งเห็นแววจนสนเท่ห์ปรากฏอยู่ในดวงตาของนาง ถึงรู้ว่าจันเจาเป็นคนจัดการเองทั้งหมด

จันเจาเห็นทางนี้จัดการทุกอย่างเรียบร้อยก็เดินไปทางประตูกระโจมหลายก้าว เอ่ยเสียงดังกังวาน "พาเข้ามา"

ทหารถือจ้าวที่อยู่นอกกระโจมขานรับคำสั่ง เสียงฝีเท้าหนักๆ ดังห่างออกไป ผ่านไปครู่หนึ่งเสียงฝีเท้าสับสนปนเปกัดังใกล้เข้ามาทุกที ม่านกระโจมถูกเลิกขึ้น มีคนเข้ามาอีกหลายคน

ครั้นเห็นการแต่งกายของคนหลายคนที่เข้ามาชัดเจน เกาป้อเจียนก็ศิโรตเท่าโต้วขึ้นมาทันที วันนี้ไปเจอสิ่งอัปมงคลอะไรเข้า เหตุใดจึงเป็นทหารในสังกัดของเขาอีกแล้ว

ทหารหลายนายนั้นแววตาสับสนว่ารุ่น เจ้าผลักฆ่าดัน เพิ่งจะเดินมาถึงหน้าโต๊ะก็ได้ยินจันเจาตวาดเสียงเฉียบขาด "คนชั่วช้าขี้ขี้ญูก้าเวลานี้เจิ้งฉีหุ้มในทัพแม่ทัพเกาได้ขัดทอดถึงพวกเจ้าทุกคนแล้ว ยังไม่รีบสารภาพมาตามความเป็นจริง เรื่องที่พวกเจ้าลักพาตัวหญิงชาวบ้านในคืนนั้น หลังจากถูกผู้ช่วยแม่ทัพทัพตวนมู่จับได้ก็สังหารคนปิดปาก!"

เสียงตวาดดังสะเทือนเลื่อนลั่น ทหารหลายนายนั้นคล้ายถูกฟ้าผ่าลงมาท่ามกลางห้องฟ้าปลอดโปร่ง ปากอ้าตาค้างไปทันที จากนั้นสีหน้าพลันเปลี่ยนเป็นซีมเซา ท่ามกลางความเงียบที่ผิดปกติ ทันใดนั้นก็มีคนผู้หนึ่งทิ้งตัวลงคุกเข่ากับพื้นดังตึง โขกศิโรตเท่ากับพื้นแรงๆ "ท่านแม่ทัพโปรดตรวจสอบให้แน่ชัด เรื่องสังหารผู้ช่วยแม่ทัพอวีตูหุ้มหุ้มเป็น

เมื่อนางเงยหน้าขึ้นมาอีกครั้งแผนก็ปรากฏในใจแล้ว

"แม่ทัพเกา"

เกาป้อเจียนถูกน้ำเสียงนุ่มนวลของนางทำให้ตกใจสะดุ้งสุดตัวในความทรงจำของเขา แต่ไรมาตวนมู่ซู่ไม่เคยมีท่าทีเกรงใจเช่นนี้

"ไม่ว่าอย่างไรเชิงฉี้ก็เป็นหัวหมู๋ของทัพท่าน ทัพตวนมู่เราไม่สะดวกจะเข้าไปยุ่งด้วยมากเกินไป..."

เกาป้อเจียนเต็มไปด้วยความมั่นใจ "เชิงฉี้...ผู้นี้สังหารผู้ช่วยแม่ทัพอวีตู ความผิดไม่อาจอภัย จะลงโทษอย่างไรสุดแท้แต่ท่านแม่ทัพตวนมู่จะสั่งการ..."

"แม่ทัพเกาอาจจะไม่รู้" ตวนมู่ซู่พิณิจพิเคราะห์เลือกใช้ถ้อยคำ "เข้ามาเมืองอันนี้ครั้งนี้ด้วยท่านอัศวินเสนาบดีมอบหมายภารกิจมาให้ จึงไม่มีเวลาจะมาใส่ใจเรื่องอื่นใด คดีของอวีตูในเมื่อมีเบาะแสแล้วก็อยาก จะขอให้แม่ทัพเกาช่วยจัดการปัญหาที่ตกค้างให้เรียบร้อยด้วย"

"ในเมื่อ...เป็นเช่นนี้ ข้าก็ยินดีจะช่วยแบ่งเบาภาระให้ท่านแม่ทัพตวนมู่" ตวนมู่ซู่พูดถึงขั้นนี้แล้ว เกาป้อเจียนแม้ในใจจะยังอยู่ในเมฆหมอกมองไม่เห็นทางแต่ก็รีบตักปากรับคำในทันที

ท่านชีวชานค่อยๆ เข้าใจขึ้นมา

ตวนมู่ซู่ทำเช่นนี้ เท่ากับยิงธนูดอกเดียวได้นกสองตัว

ประการแรก นางเปิดทางออกให้เกาป้อเจียนเต็มที่ แสดงท่าทีชัดเจนว่าตนจะไม่ผูกความแค้นกับเกาป้อเจียนเพราะเชิงฉี้ เกาป้อเจียนสบายใจได้ ไม่จำเป็นต้องร้อนใจเป็นสุนัขจวนตรอกกระโดดก้ำแพง* คิดหาวิธีเปลี่ยนแปลงสถานการณ์

ประการที่สอง เกาป้อเจียนได้รับคำมั่นเช่นนี้แล้ว เรื่องจัดการปัญหา

* สุนัขจวนตรอกกระโดดก้ำแพง เป็นสำนวน หมายถึงจับจวนหนทางจนยอมทำทุกวิถีทาง

ที่ตกค้างในภายหลังย่อมต้องพยายามทำอย่างสุดจิตสุดใจ ส่วนที่ว่า จะจัดการปัญหาที่ตกค้างในภายหลังอย่างไร จุดจบของเจิ้งฉียี่ง น่าสังเวชใจเพียงใดตवनมู่ซู่ยอมยิ่งพอใจ หากเขาเป็นเจิ้งฉี เกรงว่า คงยินดีจะตกอยู่ในเงื้อมมือของตवनมู่ซู่มากกว่า

เพียงแต่เกาป้อเจี้ยนโหดเขลา ยังมองความหมายที่ซ่อนแฝงอยู่ ไม่ออก ท่านชิวชานถอนใจออกมาเฮือกหนึ่ง ดูท่าหลังจากกลับไปค่าย แล้วยังต้องชี้แนะอย่างละเอียด

ในกระโจมที่กว้างใหญ่ ยังมีอีกคนที่มองเจตนาของตवनมู่ซู่ ออก

จั้นเจา

แต่ไรมาจั้นเจาไม่ชอบการกระทำเช่นนี้ ไม่ว่าจะทำอะไรก็ต้อง มีการวางแผนไปทุกฝีก้าว ต้องขบคิดกลับไปกลับมาทั้งในที่ลับและ ที่แจ้ง แม้เขาจะเข้าใจดีถึงจุดยืนของตवनมู่ซู่ที่อยู่ในตำแหน่งนี้ว่าต้อง คำนึงถึงภาระหน้าที่ที่พึงกระทำ แต่เขาก็ไม่อาจห้ามความรู้สึกผิดหวัง ในใจที่ค่อยๆ เพิ่มพูนขึ้น

แม้ว่าก่อนหน้านี้ที่ตवनมู่ซู่ซักถามเรื่อง 'โลหิตหลอมเชื่อม จิว้เซวี่ย' จะทำให้เขามั่นใจว่าคนที่อยู่ตรงหน้าก็คือคนที่เขาต้องการ ตามหา แต่ก็ประจักษ์ชัดแจ้งว่าแม่ทัพตवनมู่ซู่ผู้นี้แตกต่างกับตवनมู่ซู่ ที่เขารู้จักมาก

ไม่ใช่นางไม่ดี กลับตรงกันข้าม พฤติกรรมมากมายของตवनมู่ซู่ ทำให้เขาเลื่อมใสอย่างยิ่ง นางละเอียดรอบคอบ ระมัดระวัง ไม่เชื่อคนง่าย คำนึงถึงส่วนรวม มีความองอาจห้าวหาญของผู้เป็นแม่ทัพ และมีปฏิภาณเฉียบไวรู้จักพลิกแพลงไปตามเหตุการณ์ ถ้าเขาเป็น เจียงจื่อหยาย่อมยินดีที่จะได้เห็นตवनมู่ซู่รับตำแหน่งแม่ทัพ

ทว่าทั้งหมดนี้รังแต่จะทำให้เขารู้สึกยิ่งไม่คุ้นเคยและผิดหวัง
ทำให้เขายังคิดถึงแม่นางตวนมูที่เคยสนิทสนมพูดคุยเล่นกับตน

ขอบตาของจันเจาร้อนระเหยฝ้าว เขาลับตาลงช้าๆ

ตวนมูชู่ยคนเกาค้ายมาอยู่ตรงหน้าแล้ว

นางสวมชุดสีเขียว ท่าทางกระหยิ่มยิ้มย่อง อาศัยอำนาจที่เหนือกว่า
รังแกขาม ลายครามน้อยที่อยู่ด้านข้างน้ำตาคลอหนวย...

นางย่นหัวคิ้ว อ้าปากบอก 'จันเจา เป็นเพราะพ่อของจักรพรรดิ
ของพวกเจ้าไม่ดี'

นางยิ้มอย่างแฝงความหมายลึกซึ้ง 'จันเจา ถ้าเจ้ามีวิธแปลงแบบ
คนเมาสุราอยู่บนใบหน้าสักสองดวง ไม่รู้จะทำให้หญิงสาวมาลุ่มหลง
อีกมากมายเพียงใด'

นางขอร้องเขาด้วยท่าทางน่าสงสาร 'จันเจา คราวต่อไปถ้าจะช่วยข้า
อย่าโยนข้าไปมาราวกับลูกหนังจะได้หรือไม่ อวัยวะหักคั่นหกกรอง
แทบจะหลุดออกมา'

...

จันเจา จันเจา จันเจา ทุกคำล้วนเป็นนางกำลังเรียกเขา

"จันเจา!"

เสียงเฉียบขาดดังขึ้น จันเจาสั่นสะท้านไปทั้งร่าง หลุดออกจาก
ภวังค์ พอเงยหน้าขึ้นก็เห็นตวนมูชู่ยอยู่ตรงหน้า

สีหน้าของนางดูไม่พอใจและมองเขาด้วยสายตาเยียบเย็น

เหลียวมองไปซ้ายขวา กลุ่มของเกาป้อเจียน ทหารถือง้าวที่ยืนอยู่
สองแถว แม้แต่อาหมีต่างก็ล่าถอยออกไปกันหมดแล้ว

เขาเหม่อลอยถึงเพียงนี้ กระทั่งการเคลื่อนไหวต่างๆ ที่เกิดขึ้น
รอบตัวก็ไม่รู้สึกรู้สึก ถ้ามีใครขวยโอกาสนี้คงมีดวงตายไปแล้วนับร้อย

นับพันหน

จันเจาลอบถอนหายใจ พยายามควบคุมความรู้สึกต่างๆ แล้ว
มองสบสายตาดวนมุ่ซู่ด้วยท่าที่สงบนิ่ง "ท่านแม่ทัพมีอะไรจะชี้แนะ"

"ข้ากำลังถามเจ้า" ดวนมุ่ซู่พูดซ้ำมาก "เห็นอยู่ว่าหนี่ไปได้แล้ว
เพราะเหตุใดยังจะกลับมา"

จันเจาพลันหัวเราะ

"ท่านแม่ทัพไม่ใช่เห็นว่าข้าเป็นผู้สอดแนมหรือ ในฐานะผู้สอดแนม
ย่อมต้องเล่นละครปิดบังตนต่อหน้าผู้คนที่ทุกวิถีทาง จะได้ติดตาม
สร้างความไว้วางใจแก่ท่านแม่ทัพ ย่อมไม่มีทางหลบหนีแน่นอน นี่คง
ไม่มีผิดกระมัง"

แววตาของดวนมุ่ซู่ค่อยๆ เปลี่ยนเป็นเย็นชาน่าสะพรึงกลัว
"จันเจา ไม่มีใครกล้าใช้น้ำเสียงเช่นนี้พูดจากับข้า"

"นั่นเพราะพวกเขาต่างกลัวท่านแม่ทัพ ท่านแม่ทัพมีตำแหน่งสูง
อำนาจมาก ซึ่งเป็นชีวิตายได้"

"แล้วเจ้าไม่กลัวหรือ" ดวนมุ่ซู่ยิ้มหยัน "ข้ารู้เจ้ากำลังคิดอะไร
เมื่อตอนกลางวันเจ้าหนีรอดจากมือข้าไปได้จึงเข้าใจว่าไปมาได้ตามใจชอบ
ไม่อยู่ภายใต้การบีบบังคับ ถึงได้กล้ากำเริบเสิบสานต่อหน้าข้า
ไซ้หรือไม่"

ทุกคำแข็งกระด้างเย็นชาคุกคามคน จันเจาย่นหัวคิ้ว พยายามกด
ข่มความไม่พอใจในใจ กล่าวเสียงเฉยเมย "มิกล้า"

"เจ้าย่อมไม่กล้าแน่" ดวนมุ่ซู่จ้องนัยน์ตาจันเจาเหม็ง ดึงดอกบัว
ทะลุใจออกมาจากข้างเอวซ้ำๆ ไซ้ติดหอกพาดอยู่บนข้อมือของนาง
สายไซ้สั้นไหวเบาๆ หัวหอกสีเงินยวงสว่างไสวส่องสะท้อนเป็นเงาดำ
แปลกๆ ไปรอบด้าน "เพราะเรื่องเช่นนี้จะไม่มีการเกิดขึ้นเป็นครั้งที่สอง!"

กับเขาอีก

บางทีอาจไม่ใช่คิดบัญชีเก่าอีกครั้ง นับแต่พริบตาที่เขาหนีรอดไปได้ นางก็เฝ้าแต่คิดจะทวงบัญชีทั้งต้นทั้งดอกกลับคืนกระมัง ดอกบัวทะเลใจของนางกระหายใคร่จะดื่มโลหิตที่ลำคอของเขามานานแล้ว

จันเจารู้สึกเหนื่อยล้าอย่างไม่เคยเป็น

แต่ก่อนเขารู้สึกว่าในโลกนี้ไม่มีเรื่องอะไรที่พูดไม่รู้เรื่องอธิบายไม่เข้าใจ ผู้บริสุทธิ์จะอย่างไรก็คือผู้บริสุทธิ์ ถ้าคำพูดไร้น้ำหนัก การกระทำของเขาย่อมพอจะปิดปากทุกคนได้กระมัง

แต่อยู่ที่นี้ คำพูดก็ดี การกระทำก็ดี ล้วนเปล่าประโยชน์

จันเจายิ้มเศร้า มือที่กุมกระบี่จิวี่เขี่ยลดลงมาช้าๆ "ข้าจะไม่สู้กับท่านแม่ทัพ"

"เจ้าไม่สู้กับข้า หรือเจ้าจะยึดคอรอให้สังหาร" ตวนมู่ซู่ยู้สึกว่านี่ช่างเหลวไหล นิ้วมือเรียวยาวลูบผ่านตัวโซ่ช้าๆ และไปที่เหล็กแข็งปลายหอก "จันเจา ชักกระบี่เถิด"

จันเจาหลบตาไม่ขยับ ลำคอพลันเย็นวาบ หัวหอกของดอกบัวทะเลใจได้แตะลงมาบนลำคอของเขาแล้ว

"ข้าไม่มีความอดทนมากนัก" เห็นชัดว่าตวนมู่ซู่ยู้กำลังพยายามกดข่มเพลิงโทสะ "ขึ้นเจ้ายังไม่ชักกระบี่ออกมา ข้าก็จะตัดคอของเจ้าเสีย"

"ข้าเพียงไม่รู้ว่าต้องทำอะไรท่านแม่ทัพจึงจะพอใจ" จันเจาพลันเอ่ยปากแล้ว "สู้ชนะแล้วอย่างไร สู้แพ้แล้วก็อย่างไร ท่านแม่ทัพไม่ได้อยากเอาชีวิตข้า หากต้องการให้ข้าตายคงไม่หน่วงเหนี่ยวมาถึงวันนี้ไม่ต้องสิ้นเปลืองสมองคิดหาวิธีให้ข้าดื่มสุราพิษอะไร ไม่ต้องเมื่อยปากเกลี้ยกล่อมข้าให้ชักกระบี่ ลงมือให้สิ้นเรื่องสิ้นราวโยมิให้หมดปัญหาทั้งไม่ให้ข้าตาย และไม่ให้ข้าใช้ชีวิตอย่างสงบ ระวังข้าไปเสียทุกอย่าง

ข้าพนี้ก็มีความผิด กลับมาก็มีความผิด เป็นผู้ต้องสงสัยว่าสังหาร
ผู้ช่วยแม่ทัพมีความผิด ล้างมลทินให้ตัวเองก็ยังมีผิด ตอนแรก
ปิดบังความเป็นมาของตนมีความผิด หลังจากรายงานประวัติความเป็นมา
ให้ท่านแม่ทัพทราบแล้วก็ยังมีผิด ถ้าท่านแม่ทัพกับจันเจามา
สลับตำแหน่งกัน ท่านแม่ทัพโปรดถามใจตัวเองดูว่าควรทำอย่างไรดี"

คำพูดเหล่านี้เขาพูดด้วยเสียงดังกังวานเปี่ยมพลังทุกถ้อยทุกคำ
ภายใต้ความตื่นตะลึง มือของตวนมู่ซู่สั่นเล็กน้อย หัวหอกสั้นในหว
กรีดล้าคอจันเจาเป็นแนวเล็กโลหิตไหลซิบ

"เจ้า..." ตวนมู่ซู่ยกคิ้ว "ก่อนหน้านี้เจ้าบอกว่าเพราะคำพูดคน
ทำให้หัวนี้โหว คิดจะสร้างผลงานขึ้นมาในระหว่งกสิยศ ข้าก็เข้าใจ
ไปก่อนว่าเจ้าจะมาพึ่งพาอาศัยข้า แต่จันเจา ในเมื่อจะมาอยู่ในสังกัด
ของข้าก็ควรฟังคำสั่งการ เหตุใดเจ้าจึงกล้าต่อต้านข้า ตอนแรกก็หัน
คมอาวุธเข้าใส่ ตอนหลังก็ข่มขู่ด้วยสุราพิษ เข้าออกตามใจชอบ
เห็นค่ายทหารของข้าเป็นอะไร"

จันเจาโกรธจัดจนหัวเราะ "ที่แท้ในสายตาของท่านแม่ทัพ ที่ข้า
มีความผิดเพียงเพราะข้าไม่เชื่อฟัง"

ตวนมู่ซู่นิ่งงัน กลับเป็นการยอมรับโดยปริยาย

"จันเจาเป็นบุรุษผู้สง่าผ่าเผย วีรอาชญา ต่อให้ปากหน้ามาอยู่ใน
สังกัดท่านแม่ทัพจริงก็ต้องนอนหนุนอาวุธเฝ้าระวังจนฟ้าสว่าง* อาศัย
กระบี่คมอาวุธสร้างผลงานให้เกริกก้อง จะไม่มีวันเอาแต่ยิ้มจมูก
ท่านแม่ทัพหายใจได้แต่เชื่อฟังคำสั่งอย่างเคร่งครัดรับคำเพื่อประจบ
เอาใจท่านแม่ทัพ ท่านแม่ทัพขังข้าไว้ในกรงไม้หนามก่อน ภายหลัง
ก็ข่มขู่ด้วยสุราพิษ ทั้งหมดเพียงใช้อารมณ์ไม่ถามต้นสายปลายเหตุ

* นอนหนุนอาวุธเฝ้าระวังจนฟ้าสว่าง เป็นสำนวน หมายถึงเตรียมพร้อมทุกฝัก

เห็นจันเจาเป็นคนไม่มีหน้ามีตาไม่มีศักดิ์ศรี เหยียบย่ำราวต้นไม้ใบหญ้า อาศัยอะไรให้จันเจาตอบแทนด้วยหยกล้ำค่า* ปกติคงมีคนมาสายทาง ให้ความเคารพนบนอบต่อท่านแม่ทัพมากเกินไป ท่านแม่ทัพจึงเข้าใจว่า ไต้หวันล้าอันกว้างใหญ่ไพศาลล้วนมีแต่คนประเภทเกาป้อเจี้ยนที่รู้จัก แต่รับปากคอยประจบเอาใจท่านแม่ทัพเท่านั้น"

ใบหน้าของตวนมู่ซู่ยบัตเดียวขาวบัตเดียวคล้ำ ตั้งแต่เกิดมา นางยังไม่เคยถูกคนตำหนิประณามต่อหน้าเช่นนี้

ขณะซังกังนอนอยู่นั้นก็มีเสียงฝีเท้าดังมาจากด้านนอก ตามมาด้วย เสียงสดใสกังวานของอาหมี "คุณหนู"

ตวนมู่ซู่ยรีบเก็บดอกบัวทะเลใจทันที จากนั้นก็หมุนตัวไปไม่เหลือบแล จันเจาอีก

ฝ่าม่านเล็กขึ้นพาไอหนาวเข้ามาเล็กน้อย ใบหน้าของอาหมี ถูกสายลมยามราตรีซัดจนแดงระเรื่อ สายตาของนางหยุดนิ่งที่ร่าง จันเจา ในดวงตาสุกใสมีรอยยิ้มเจืออยู่ "คุณหนู กระจิมจัดเตรียม เรียบร้อยแล้ว จะให้ข้าพาจันเจาไปเดี๋ยวนี้เลยหรือไม่"

จันเจาตะลึงงัน มองไปทางตวนมู่ซู่ย นางให้คนจัดเตรียมกระจิม ให้เขา?

"ไม่ต้องแล้ว" ตวนมู่ซู่ยแพขนตาหลุบต่ำ น้ำเสียงราบเรียบยิ่ง "ข้าคิดไปคิดมา จันเจาไม่เหมาะที่จะรั้งอยู่ที่นี้ เจ้าส่งเขาออกจาก ค่ายทหารไปเถิด"

อาหมีงงัน ไม่เข้าใจเพราะเหตุใดเพียงชั่วเวลาสั้นๆ ตวนมู่ซู่ย ก็เปลี่ยนใจแล้ว "ส่งเขาออกจากค่ายทหาร แล้ว...จันเจาจะไปทีใด"

"ข้าจะไปรู้ได้อย่างไร" ตวนมู่ซู่ยสีหน้าเคร่งขรึม "เมื่ออันอีใหญ่โต

* ตอบแทนด้วยหยกล้ำค่า เป็นสำนวน หมายถึงตอบแทนด้วยไมตรีจิตและน้ำใจที่ลึกซึ้ง

เพียงนี้เขาอยากไปที่ใดก็ได้ไป เพียงอย่ามาเดินไปเดินมาอยู่ตรงหน้าข้า
ก็แล้วกัน!"

พูดจบก็ไม่แม้แต่จะร้องอยู่ต่ออีกสักเล็กน้อย นางเดินขมวดหัวคิ้ว
มุ่นผ่านข้างกายอาหมี มือเล็กม่านขึ้นอย่างแรงแล้วยอบตัวลงเดินออกไป
ทันที

อาหมีนั่งนอนอยู่กับที่ มองผ้า่มานที่ยังขยับไหวเบาๆ แล้วก็มอง
จันเจา สีหน้าคล้ายทำอะไรไม่ถูกอยู่เป็นนานจึงกล่าวขึ้นมาอย่างลังเล
"จันเจา เจ้า...ล่องเกินอะไรคุณหนูของเราอีกแล้ว"

จันเจาไม่ตอบ นิ่งไปครู่หนึ่งจึงเอ่ยถาม "ท่านแม่ทัพให้เจ้าไป
จัดเตรียมมกระโจมให้ข้าหรือ"

"ใช่" พอเอ่ยถึงเรื่องนี้คิ้วโค้งขมมองทั้งสองข้างของอาหมีก็
ขมวดมุ่น "เมื่อครู่หลังจากส่งพวกแม่ทัพเกาป้อเจี้ยนไปแล้ว คุณหนูก็
ให้ข้าจัดเตรียมมกระโจมสะอาดหลังหนึ่งออกมา ยังจะจัดทหารสองนาย
มาให้เจ้าเรียกใช้สอย...ใครจะรู้เวลาผ่านไปเพียงแวนเดียว แฮ่อ..."

อาหมีถอนใจเบาๆ มือข้างหนึ่งดึงสายรัดที่เอวไปมาคล้ายไม่พอใจ
แต่ปลิ้นเหลือบไปเห็นสีหน้าจันเจาดูไม่ดีนักจึงรีบเอ่ยปลอบ "ทว่าคุณหนู
ของเราแต่ไรมาก็มีนิสัยเช่นนี้ คำพูดที่เพ็งพูดออกไป ประเดี๋ยวเดียว
ก็เปลี่ยนอีกแล้ว...จันเจา คุณหนูให้ข้าส่งเจ้าออกจากค่ายก็เท่ากับ
ปล่อยตัวเจ้าแล้ว คิดว่าคุณหนูคงไม่สงสัยว่าเจ้าเป็นผู้สอดแนมของทาง
เจาเกออีก เพียงแต่...แล้วเจ้าจะไปไหน"

ตอนนางถามในใจก็เป็นกังวลยิ่ง กว่าจะได้ยินจากปากจันเจา
ว่าเขาจะไปจากเมืองอันฮี้

จันเจาถูกคำพูดเมื่อครู่ก่อนของอาหมีทำเอาสับสนว่าวุ่น เขาเข้าใจ
ว่าตวนมู่ซู่เอาแต่หวาดระแวงเขา จึงระงับเพลิงโทสะในใจไว้ไม่อยู่และ

ที่ค้นมาได้เหล่านั้น บ้านสกุลฉิมูเป็นผู้สอดแนมแน่นนอนไม่มีอะไรให้ต้องสงสัยอีก เพียงแต่ตาแก่สองคนนั้นปิดปากแน่นไม่ว่าจะใช้ทัศนคติหรือทรมานอย่างไรก็ไม่ยอมบรีปากแม้ครั้งคำ คิดว่าคงยอมตายแน่แล้ว ฟังน้ำเสียงท่านแม่ทัพ ทัพตวนมู่จะไม่สนใจเรื่องนี้ต่อไปอีก ให้แม่ทัพเกาป้อเจียนเป็นคนจัดการเรื่องในภายหลังต่อไป"

จันเจาลังเลอยู่ครู่หนึ่ง อดไม่ได้ที่จะหันมาประสานมือให้อาหมี "แม่นางอาหมี จันเจา...มีเรื่องหนึ่งอยากขอร้อง"

"เรื่องอะไรหรือ"

"คดีบ้านสกุลฉิมูถูกกล่าวหาว่าลอบติดต่อกับทางเจาเกอ ความผิดส่วนใหญ่คงตกอยู่กับฉิมูตึงและฉิมูเตียน ส่วนคนอื่นๆ ในสกุลฉิมู เช่น แม่นางฉิมูอิ่หลิวกับคนรับใช้อีกกลุ่มหนึ่งคงพัวพันได้รับโทษไปด้วย ความผิดไม่ถึงตาย ถ้าไม่ลำบากเกินไปนัก เมื่อสะดวกและสบโอกาสเหมาะสมขอให้แม่นางอาหมีได้โปรดช่วยพูดจาให้พวกเขาสักสองประโยค"

อาหมีหนึ่งฟังเงียบๆ ด้วยฐานะของนางจะไปพูดจาแทนคนในครอบครัวฉิมูสักสองประโยค คิดว่าเกาป้อเจียนคงเห็นแก่หน้านางสักสามส่วน เพียงแต่...

แม่นางฉิมูอิ่หลิว...

อาหมีพลันนึกถึงตอนไปคุมตัวจันเจาออกมาจากคุกใต้ดินหญิงสาวที่ยืนอยู่ข้างหลังจันเจาผู้นั้น แม้สีหน้าเศร้าสร้อยทุกข์ทนปล่อยอผมยวายุ่งรุงรัง แต่หากพิจารณาดูอย่างละเอียดก็นับเป็นหญิงงามคนหนึ่ง จันเจายังเอาตัวเองไม่รอด ยังจะขอร้องเพื่อนาง

ชั่วขณะนั้นอาหมีรู้สึกไม่สบายอย่างมาก ทั้งรู้สึกไม่ได้รับความเป็นธรรมและไม่พอใจ จึงได้แต่ก้มหน้าไม่ส่งเสียง

จันเจาเห็นนางสีหน้าผิดปกติ นึกไม่ถึงว่าอาหมีจะคิดมากเช่นนี้

ทั้งยังเข้าใจว่านางลำบากใจเรื่องนี้จึงยิ้มน้อยๆ "แม่นางอาหมี ถ้าลำบากใจละก็ ที่จั้นเจาพูดไปเมื่อครู่คิดเสียว่าไม่เคยได้ยินเกิด ไม่ต้องเก็บมาใส่ใจ"

อาหมียิ้ม "พี่ใหญ่จั้น ข้าจะจดจำไว้ก็แล้วกัน พຽງนี้ถ้ามีเวลาว่าง ข้าจะไปที่ค่ายเกาป้อเจียนขอรับรองเขาสักครั้ง"

จู่ๆ นางก็เปลี่ยนมาเรียกเขาว่าพี่ใหญ่จั้น จั้นเจาใจเต้นตึกตัก ความประหลาดใจผุดขึ้นมาในส่วนลึกของแวตาวาบหนึ่ง เขาหุบตาลง ไม่เผยท่าทีอะไร "ถ้าเช่นนั้น ลำบากแม่นางอาหมีแล้ว"

คืนนี้ตวนมู่ชู่นอนไม่ค่อยหลับ นางพลิกตัวไปพลิกตัวมา พอหลับตาก็เห็นภาพจั้นเจาประณามนางเสียงเฉียบขาด ทุกถ้อยทุกคำ แผลมคมบาดลึก แค่คิดก็รู้สึกทรวงอกอัดแน่นเจ็บปวด พลันนึกเสียใจ ขึ้นมา หากรู้แต่แรกก็ไม่ควรปล่อยให้จั้นเจาไปง่ายตายเช่นนี้ น่าจะผูกโยง แล้วโบยตีสักพักหนึ่งก่อนค่อยว่ากัน

ครึ่งคืนหลังถึงได้เริ่มง่วงขึ้นมาบ้าง ขณะกำลังเคลิ้มหลับก็มี คนเรียกนางเบาๆ ที่ข้างหมอน "ท่านแม่ทัพ ท่านแม่ทัพ"

ตวนมู่ชู่ตกใจตื่นขึ้น พลิกตัวลงจากเตียง ถึงได้พบว่าในกระโจม ตลบอบอวลไปด้วยหมอก ไอนาวกตคุคคามคน นอกกระโจมคล้าย มีเสียงคร่ำครวญแหบแห้ง ทุกคำนำเวทนายิ่ง ทำให้คนขนพอง สยของเกล้า

ตวนมู่ชู่รู้ว่าในกองทัพเจาเกอมีคนที่มีความสามารถแปลก มหัศจรรย์อยู่มาก คอยทำสิ่งประหลาดให้คนเคลิบเคลิ้มหูดามัว ทว่า ในใจนางกลับไม่รู้สึกลัว ทั้งยังยิ้มหยันออกมา ดอกบัวทะเลใจถือพร้อม ในมือ ไม่ได้คลุมเสื้อคลุมก็เดินไปที่ประตูกระโจม มื้อเย็นไปเลิกมานั้น

ซ้ำๆ

ด้านนอกสภาพไม่เหมือนเมื่อตอนกลางวัน สีท้องฟ้าเปลี่ยนเป็นสีดินเหลือง ก็อันเมฆหนาเลยต่ำ นกกาเกาะกลุ่มร้องแข็งแะผ่านไป ทหารที่เฝ้าอยู่หน้ากระโจมหลักรวมทั้งทหารรักษาการณ์ล้วนไม่เห็นเงา แม้แต่ครึ่งนาย

ตวนมู่ซู่ยไม่กระโตกกระตาก ทว่าขณะย่างเท้าก็พลันได้ยินเสียง ผิดปกติ ตอนก้มหน้าลงมองก็พบว่าที่ด้านหน้ากระโจมหลักมีหลุมลึก สีดำขนาดมहीมาอยู่หลุมหนึ่ง โคลนเลนที่กั้นหลุมดูจุ่มึก ฟองเดือดปุดๆ ไม่หยุด บริเวณตรงกลางกั้นบ่อมีสตรีผู้หนึ่งนอนอยู่

อยู่ห่างไกลเกินไปจึงมองไม่ชัดเจน เห็นเพียงว่าสตรีผู้นั้นสวมชุด กระโปรงสีเขียวมรกต หน้าตาดูคุ้นตาอยู่หลายส่วน ในใจของตวนมู่ซู่ย มีความรู้สึกแปลกประหลาดผุดขึ้นมา ไม่รู้เพราะอะไรนางถึงก้มตัวลงไปดู...

เพียงชั่วพริบตาเดียว จู่ๆ ก็มีหนวดวงวงสีดำสองเส้นพุ่งขึ้นมา จากส่วนลึกของโคลนเลนกั้นบ่อดูจสายฟ้าฟาด อานุภาพของเสียง นำตื่นตะลึงยิ่ง ตวนมู่ซู่ยใจเต้นระทึก ขณะจะถอยหลังหนวดวงวงนั้นก็คล้ายมีชีวิต เส้นหนึ่งโอบรัดเอวเอาไว้ อีกเส้นหนึ่งก็พันลำคองนาง แล้วลากดึงลงไป

ตวนมู่ซู่ยหัวปักกลงไปในโคลนเลน ภาพเบื้องหน้ามีแต่ความมืดมืด ข้างหุ้มเสียงไหลกรอก รู้สึกเพียงโคลนเลนเหนียวอุ่นแทบจะห่อหุ้มร่าง ทั้งร่างเอาไว้ หลังพยายามดิ้นรนอยู่ครู่หนึ่ง เท้าก็เหยียบถูกพื้นแข็ง จนประคองตัวยืนขึ้นมาได้ นางไอเสียงดังไม่หยุด อ้าปากหอบหายใจ คำโต

รวจนลมหายใจค่อยสงบลงบ้างแล้ว ก็ยกมือขึ้นมาเช็ดโคลนเลน

อีกไม่กี่วันก็จะได้อยู่เคียงคู่กับคนที่รักกันอย่างจริงจัง ครองคู่กันไปชั่วกาลนาน ความสุขในโลกมนุษย์ ยังมีอะไรมากไปกว่านี้ หรือว่าท่านแม่ทัพยังไม่พอใจอีก"

ตวนมู่ซู่ยแสร้งเอออออย่างขอไปที่ "ยอมพอใจ"

คนผู้นั้นยิ้มหยัน "พอใจ? ถ้าพอใจ เหตุใดสระน้ำในห้วงลึกที่แต่ไรมาสงบนิ่งจึงเดือดพล่านเช่นนี้ ฟังรู้ว่าเรื่องบนโลกถึงจะมีพร้อมทั้งสิบ แต่ก็ยากจะงามพร้อมทั้งสิบ ท่านแม่ทัพลองชั่งน้ำหนักดูเอง จะยอมสูญเสียทุกสิ่งทุกอย่างของท่านในซีฉีเพื่อคนที่ไม่เกี่ยวข้องจริงหรือ"

"สารเลว!" ตวนมู่ซู่ยตวาดด้วยความโกรธ หอกติดไซ่พุ่งตรงเข้าไปที่กะโหลกศีรษะคนผู้นั้น เสียงหัวเราะแห้งๆ ดังขึ้นสองคำ คนผู้นั้นละลายหายไปกลางโคลนเลน ตรงจุดที่หายไปน้ำโคลนยิ่งเดือดพล่านรุนแรง ตวนมู่ซู่ยกัดฟัน ดูเหมือนสิ่งนี้คงจะไม่ตายเป็นแน่ เปลี่ยนรูปเปลี่ยนร่างเช่นนี้คงเป็นปีศาจมารร้าย

"ท่านแม่ทัพ..."

นางหันหน้ากลับไปซ้ำๆ ที่ด้านหลังไม่ไกลออกไปเท่าไร คนผู้นั้นยืนด้วยท่าแปลกประหลาด รอบตัวมีน้ำโคลนสีดำไหลหยดไม่หยุดเห็นแล้วอยากอาเจียน

"ท่านแม่ทัพ..." เสียงคนผู้นั้นค่อยๆ เยียบเย็นน่าสะพรึงกลัว "เพียงหวังว่าท่านแม่ทัพจะทะนุถนอมสิ่งที่อยู่ตรงหน้า ไม่ต้องห่วงพะวงใครอื่นอีก หากไม่ ถ้าปลุกนางตื่นขึ้นมา ทุกสิ่งทุกอย่างที่ท่านมีอยู่ทั้งหมดก็จะกลายเป็นเมฆหมอกสลายไปในพริบตา"

ปลุกนาง...ตื่นขึ้นมา

ไม่รู้เพราะเหตุใด ตวนมู่ซู่ยคล้ายมีความรู้สึกบางอย่าง สลายตา

ค่อยๆ เคลื่อนไป สุดท้ายก็จับนั่งอยู่ที่ร่างสตรีที่หลับไหลอยู่กันสระ

"นางเป็นใคร เพราะเหตุใดข้าต้องปลุกนางให้ตื่นขึ้นมา" ตวนมู่ซู่ย
ในใจสับสนว่าวุ่น "นางเป็นอะไรถึงต้องถูกปลุกให้ตื่นขึ้นมา"

"นางก็คือท่าน ท่านก็คือนาง ที่นางหลับไหลไม่ตื่นก็เพราะที่นี้คือ
ห้วงลึก ขอเพียงท่านตื่นอยู่ก็พอแล้ว ท่านมีชีวิตอยู่เพื่อห้วงลึก เพื่อซีฉี
เพื่อทุกคนที่ท่านห่วงใยที่ซีฉี ไม่ควรจิตใจวอกแวก ยิ่งไม่ควรย่างเท้า
เข้าไปในความคิดความอ่านของนาง ทุกครั้งที่ท่านย่างเท้าเข้าไป
หนึ่งส่วน จมลึกเข้าไปหนึ่งส่วน นางก็จะได้สติขึ้นมาหนึ่งส่วน เมื่อถึง
ช่วงเวลานั้นจริงพลังของห้วงลึกก็จะรั้งนางไว้ไม่อยู่ ท่านเข้าใจหรือไม่"

ตวนมู่ซู่ยปวดศีรษะแทบแตก พลันนึกอะไรขึ้นมาได้ "แล้วเวลานี้
ตัวนางอยู่ที่ใด"

คนผู้นั้นหัวเราะฮาๆ ร่างพลันแยกเป็นหมวดวงออกมาเส้นหนึ่ง
เลื้อยคดเคี้ยวเข้ามาแตะลงบนบ่าของตวนมู่ซู่ยเบาๆ กดเสียดกระชิบลง
จนต่ำยึ่ง ประหนึ่งนอนตัวเย็นเฉียบทั้งร่างที่เคลื่อนไหวอย่างเชื่องช้า

"อยู่ในร่างกายของท่าน นางกับท่านเหมือนตัวกับเงา ไม่เคย
แยกจากกัน"

ตวนมู่ซู่ยตื่นขึ้นมาพร้อมความรู้สึกมึนงง ศีรษะหนักๆ คล้าย
ฝันยาวมากเรื่องหนึ่ง แต่กลับจำไม่ค่อยได้ นางเกาะเสาดึงลุกขึ้นมา
ครั้นก้าวเท้าออกไปก็เกือบก้าวพลาด

อาหมีอยู่ข้างนอกได้ยินเสียงเคลื่อนไหวจึงรีบหยิบเสื้อเกราะของ
ตวนมู่ซู่ยเดินเข้ามา ไหนเลยจะรู้ว่าตวนมู่ซู่ยกลับนอนลงไปใหม่แล้ว
พอนางขยับเข้าไปดูใกล้ๆ เห็นตวนมู่ซู่ยสีหน้าไม่ค่อยดีจึงอดเอ่ย
ด้วยความเป็นห่วงไม่ได้ "คุณหนู ท่านไม่เป็นไรกระมัง"

ตวนมู่ซู่ร้องฮืมแล้วนั่งไปครู่หนึ่งก่อนพูดต่อ "วันนี้เพลียยิ่งนัก อาหมี เจ้าไปดูการฝึกทหารตอนเช้าหน่อย มีเรื่องอะไรก็มารายงานข้า"

อาหมีรับคำแล้ววางเสื่อเกราะไว้ที่หัวเตียงอย่างเบามือ แต่เดินออกไปได้สองก้าวก็หันหน้ากลับมา "คุณหนู นึกอยากอาหารหรือไม่ อยากกินอะไรหรือ"

รออยู่ครู่หนึ่ง ไม่เห็นตวนมู่ซู่ตอบอะไร อาหมีเม้มปากแล้วก้าวเท้าเบายิ่งขึ้น ขณะจะออกไปจากกระโจมดูๆ ตวนมู่ซู่ก็ลุกขึ้นมา นั่ง "อาหมี เอาป้ายหยกกับมิดสันมาให้ข้า"

อาหมีรับคำแล้วออกไปหยิบที่ด้านนอก ตอนเอาเข้ามาตวนมู่ซู่ก็สวมเสื้อคลุมแล้ว นางใช้มือซ้ายรับป้ายหยกมา มือขวาถือมิดสันแกะตัวอักษรลงบนป้ายหยก อาหมีอยู่ด้านข้างช่วยประคองอย่างระมัดระวังพลางเป่าผงหยกที่แกะออกมาเบาๆ

รูปแบบตัวอักษรนั้นแปลกและซับซ้อน ไม่ได้ใช้กันโดยทั่วไป อาหมีแม้จะรู้ว่าตวนมู่ซู่กำลังแกะตัวอักษร แต่ก็ไม่ว่านางเขียนอะไรทันทีที่แกะเสร็จตวนมู่ซู่ก็เอานิ้วมือเรียวยาวลูบๆ ไปที่ป้ายหยก จากนั้นจึงหยิบผ้าไหมที่ข้างหมอนมาทอไว้แล้วพูดกับอาหมี "อาหมี หลังฝึกทหารตอนเช้าเสร็จเจ้าไปที่ค้ายของท่านอัครเสนาบดีแทนข้า เอาป้ายหยกนี้มอบให้ท่านแม่ทัพหยางเจียน"

ตอนอาหมีเอาป้ายหยกไปส่งถึงที่ก็เป็นเวลาใกล้เที่ยงแล้ว หยางเจียนกำลังฝึกปรึอวรยุทธ์กับผู้ช่วยแม่ทัพอยู่ที่หน้ากระโจม ครั้นได้ยินว่ามีคนมาจากทัพตวนมู่กึ่งงันเล็กน้อย ก่อนโยนทวนสัมฤทธิ์สามแฉกที่สองข้างเป็นดาบคมวงเดือนไปให้ผู้ช่วยแม่ทัพแล้วกล่าวเสียงหนัก "เชิญ"

แม้อาหมีจะปฏิบัติต่อตนนุ่มๆอย่างไม่รู้จักเด็กรู้จักผู้ใหญ่ อยู่เสมอ แต่ก็ไม่กล้ากำเริบเสิบสานกับหยางเจียน หลังจากพบหน้า ก็รีบมอบห่อผ้าไหมให้ หยางเจียนรับมาแกะผ้าไหมออก ครั้นเห็น ป้ายหยกก็ร้องอย่างประหลาดใจออกมาคำหนึ่ง ก่อนพูดขึ้น "ห้วงลึก"

ตอนเอ่ยคำนี้ห้วงลึกเขาก็ขมวดน้อยๆ อดมองไปที่อาหมีไม่ได้ อาหมีรีบบอก "ข้าไม่รู้อะไรเลย วันนี้คุณหนูตื่นขึ้นมาก็ดูแปลกๆ ไม่ได้ อธิบายอะไร แล้วก็ให้ข้านำป้ายหยกนี้มาส่ง"

หยางเจียนยิ้มบาง "ข้ารู้แล้ว เจ้ากลับไปก่อนแล้วกัน"

อาหมีทำความเคารพและล่าถอยออกไป ทว่าเพิ่งจะถึงหน้า ประตูกระโจมก็ได้ยินเสียงฝีเท้าหนักๆ ดังมาจากด้านนอก จึงรีบหลบ ไปด้านหลัง ครั้นม่านเล็กขึ้นก็เห็นผู้ที่เข้ามาเป็นบุรุษหน้าตาหล่อเหลา รูปร่างสูงใหญ่ เส้นสายบนใบหน้าคมเข้มราวสลักด้วยมีด คนผู้นี้ก็คือ กูซาง

กูซางคิดไม่ถึงว่าจะได้พบอาหมีที่นี่จึงมองเข้าไปในกระโจม ตามสัญชาตญาณ อาหมีเ้มปากยิ้ม "มีเพียงข้าที่มา คุณหนูของข้า ไม่ได้มาด้วย"

กูซางไม่ทันระวังถูกอาหมีเดาใจถูกได้แต่มองข้ามมองขวาอย่าง เกือบเห็นแล้วพูดเรื่องอื่น "เจ้ามาได้อย่างไร แม่ทัพของเจ้าสบายดีหรือ"

อาหมีชี้มือไปที่ด้านหลัง "ข้ามาส่งสารให้คุณหนู ท่านอยากรู้ ก็ไปตามท่านแม่ทัพหยางเจียนก็แล้วกัน" ขณะพูดก็หัวเราะคิกๆ แล้ว เลิกม่านเดินออกไป

กูซางยิ้มเจื่อน จากนั้นก็สาวเท้ายาวๆ เดินเข้าไปในกระโจม "ตนนุ่มมีจดหมายมาหรือ หรือว่าทางเมืองอันอี้มีการเคลื่อนไหวผิดปกติ" หยางเจียนสายตีสรีระะ "จดหมายของตนนุ่มมาอย่างมีเลขนัย

อยู่ดีๆ เหตุใดนางจึงถามถึงห้วงลึก"

"ห้วงลึก?" กู๋ซางออกจะประหลาดใจ "คืออะไรหรือ"

"ไม่มีอะไรสำคัญ ห้วงลึกไม่ใช่สิ่งที่อยู่ในแดนมนุษย์ คนบำเพ็ญเซียนอย่างพวกเราที่เพียงได้ยินมาเล็กน้อยเท่านั้น ไม่รู้เกิดอะไรขึ้นกับตวนมู่จู่ๆ ก็ให้คนมาสอบถามถึงเรื่องนี้"

"แล้วเจ้าตอบไปอย่างไร"

"อย่างไรเสียวันนี้ก็ไม่มีงาน ข้าให้อาหมึกกลับไปคัดายก่อนเย็นกว่านี้อีกหน่อยข้าจะไปคัดายตวนมู่สักครั้ง ถือเป็นโอกาสเยี่ยมนางหนูผู้นั้นด้วย" กล่าวจบก็มองกู๋ซางอย่างแฝงความหมายลึกซึ้ง "เพียงแต่ไม่รู้ว่ามีคนอยากไปด้วยหรือไม่"

อาหมึกกลับมาถึงคัดายก็คิดจะไปรายงานตวนมู่ชู่เรื่องหยางเจียนจะมาเป็นอันดับแรก ไหนเลยจะรู้ พอเข้าไปดูในกระโจม บนเตียงก็มีแต่ความว่างเปล่า เสื้อเกราะยังวางอยู่ที่หัวเตียง แต่ตัวคนหายไปแล้ว

พอตรวจดูก็พบว่าเสื้อผ้าที่ตวนมู่ชู่สวมใส่ประจำวันมีชุดลำลองหายไปชุดหนึ่งก็คาดเดาได้คร่าวๆ จึงออกจากกระโจมมาถามทหารที่เฝ้าอยู่ด้านหน้า ทำให้รู้ว่าตวนมู่ชู่เพิ่งออกไปก่อนนางกลับมาไม่นาน และไม่ได้บอกว่าจะไปที่ใด เพียงบอกว่าจะไปเที่ยวดูรอบๆ เมืองอันอี้

อาหมิงจับปัญญา ได้แต่สั่งการลงไปให้จัดเตรียมสุราร้าว ต้มน้ำแกงข้น ตนเองก็ไม่กล้าไปที่ใดส่งเดช กลัวหยางเจียนมาถึงแล้วในคัดายตวนมู่กระทั้งคนดูแลจัดการก็ไม่มี จะเสียมารยาทเปล่าๆ

ทางด้านตวนมู่ชู่ นางพักผ่อนในกระโจมอยู่ครู่หนึ่ง ทว่ายิ่งพักผ่อนก็ยิ่งอึดอัดกลัดกลุ้มจึงคลุมเสื้อแล้วลุกขึ้นมา ตอนแรกคิดจะสวมเสื้อเกราะ แต่มาคิดอีกที จะออกไปเดินเล่นหากสวมเสื้อเกราะ

กลับจะสะดุดตา จึงเลือกสวมชุดลำลองและผูกผมลงๆ ให้ดูไม่เตะตา
มากนัก

ตลอดทางที่เดินมา คุณเมืองของเมืองอันอีเล็กจนน่าสงสาร
อย่างแท้จริง ไม่รู้เพราะระยะหลังมานี้กองทัพซีฉิกี้มาตั้งมั่นอยู่ที่นี้
หรือไม่ ชาวบ้านในเมืองจึงพากันกลัวหวาด มีบรรยากาศของความ
หวั่นหวาดอยู่มาก ตวนมู่ซู่ยเดินๆ หยุดๆ ไปตามถนนสายหลักในเมือง
ค่อยๆ เดินมาถึงหน้าคฤหาสน์ใหญ่หลังหนึ่ง ด้วยคิดว่าคฤหาสน์หลังนี้
ดูโอ้อ่า น่าจะเป็นของครอบครัวที่มีเงินและอิทธิพลในเมืองอันอี

บังเอิญด้านข้างมีคนเดินผ่านมา ตวนมู่ซู่ยครึ่งหนึ่งอยากรู้
อยากเห็น ครึ่งหนึ่งเพราะไม่มีอะไรทำ จึงถามคนผู้นั้นว่าคฤหาสน์
หลังนี้เป็นของใคร คนผู้นั้นสีหน้าพลันแปรเปลี่ยน พุดออกมาคำหนึ่ง
"ของสกุลฉิมู่" จากนั้นก็ไม่ยอมพูดอะไรอีก รีบร้อนจากไป

ตวนมู่ซู่ยงั้นอยู่ชั่วขณะ หลังจากนั้นจึงเข้าใจ มิना 'ฉิมู่' สองคำนี้
จึงคุ่นหู ที่แท้ก็เป็นครอบครัวผู้สอดแนมที่ย้ายไปให้ทัพเกาป้อเจี้ยน
ช่วยจัดการปัญหาที่ตกค้างในภายหลัง

ขณะคิดเช่นนั้นก็อดจะมองคฤหาสน์ของสกุลฉิมู่มากหน่อยไม่ได้
แต่การมองมากหน่อยในครั้งนี้นักลับมองเห็นบางอย่างผิดปกติ เพราะ
ปล่องไฟในตัวบ้านมีควันจากการหุงหาอาหารลอยเป็นเกลียวออกมา

ตวนมู่ซู่ยนึกแปลกใจ บ้านสกุลฉิมู่ไม่ใช่ถูกจับเข้าคุกไปทั้งหมด
แล้วหรือ หรือว่ายังมีปลาที่ลอดจากแหไปได้

กลางวันท้องฟ้าสีครามเข้ม ตวนมู่ซู่ยไม่กลัวคนที่อยู่ในบ้านจะมี
การเคลื่อนไหวอะไรผิดปกติ ผลักประตูเดินเข้าไปอย่างเปิดเผย ประตูนั้น
หับเอาไว้เฉยๆ ไม่ได้ล็อกนอน

ในลานมีแต่ข้าวของทิ้งระเกะระกะ เป็นผลงานยอดเยี่ยมในการ

แทบทนไม่ไหว ตวนมู่ซู่จะหุดมือกลับด้วยสัญชาตญาณ แต่มือข้างนั้น ถูกจันเจาจับไว้อยู่ จึงดึงกลับไม่ได้

น้ำในอ่างกระเพื่อมไหวเกิดเป็นระลอกคลื่นน้อยๆ

จันเจาจกล่าวด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน "ดีที่โดนลวกไม่มาก ยังไม่พองขึ้นมา แขน่มือในน้ำบ่อยๆ อย่าพันแผลเป็นอันตราย คั้นเพียงใดก็อย่าเถา อีกวันสองวันก็หายแล้ว"

ตวนมู่ซู่เอ็งจนปากอ้าตาค้าง กระทั่งอาการแสบร้อนที่มือก็ลึ้มไปแล้ว นางมองจันเจาอย่างงงงัน ผิวหน้าค่อยๆ สงบนิ่งลง สะท้อนเงาของคนทั้งสองที่อยู่ใกล้ชิดกันมากจนดูเคลือบคลุมมีเลศนัย

ในสมองของจันเจามีเสียงดังวิ้งด้วยนึกขึ้นได้ เมื่อครู่เขาถึงกับลึ้มไปแล้วว่านางคือแม่ทัพตวนมู่!

แม้แต่ตวนมู่ซู่ก็รู้สึกได้ว่าร่างของจันเจาแข็งค้างไปในทันที เขาค่อยๆ หุดมือกลับอย่างอึดอัดขัดเขิน "ท่านแม่ทัพ... แขน่อีกสักพักเมื่อรู้สึกดีขึ้นแล้ว... ค่อยว่ากัน"

คำพูดสั้นๆ แค่นี้ก็คำกลับพูดออกมาอย่างยากลำบาก เขายืนตัวแข็งอยู่ที่เดิมครู่หนึ่งแล้วจึงเดินกลับไปอยู่ข้างประตู ก้มตัวลงเก็บรวบรวมพื้นที่ทิ้งกระจัดกระจายเมื่อครู่ขึ้นมาแล้วเดินไปที่ข้างห้องเตาก่อนนั่งยองเอาพื้นเดิมเข้าไป ไม่นานเปลวไฟก็เต้นระริกไหวขึ้นมาส่องสะท้อนใบหน้าของจันเจาจนปรากฏเป็นเส้นสายเค้าโครงหน้าบัดเดี๋ยวมืดบัดเดี๋ยวสว่าง

โจ๊กใส่ผักในหม้อดินเผาเดือดพล่านมากขึ้น กลิ่นหอมของข้าวเจือกลิ่นเค็มพุ่งกระจายไปทั่วห้อง

"ท่านแม่ทัพกินอาหารแล้วหรือยัง"

ตวนมู่ซู่ไม่คิดว่าเขาจะถามเช่นนั้น จึงตอบไปโดยไม่ได้คิด

"ยังเลย"

"ถ้าไม่รังเกียจว่าสถานที่โกโรโกโสไม่สู้...กินอาหารก่อนแล้วค่อยกลับ"

"อา" ตวนมู่ซู่ยท่าทางเหมือนยังไม่ตื่นเต็มที่ "ก็คือ...ตีมโຈິก"

จั้นเจาอหมี่ม "ถ้ามีเพียงจั้นเจาผู้เดียว ตีมโຈິกก็เพียงพอแล้ว แต่ถ้ารังท่านแม่ทัพพอยู่กินอาหารด้วยยอมไม่อาจเรียบง่ายเช่นนี้ ท่านแม่ทัพอดสักครู่ จั้นเจาไปไม่นานก็มา"

ไม่รอตวนมู่ซู่ยเอ่ยปาก เขาก็ขยับเสื่อลุกขึ้น เอากระบี่จิวเซวี่วางพิงข้างเตา เดินออกประตูไป

กระทั่งจั้นเจาเดินไปไกลแล้ว ตวนมู่ซู่ยจึงได้ตระหนักว่าตนรับปากอะไรไป

นี่นับเป็นอะไรกัน เมื่อวานยังต่อสู้กันเอาเป็นเอาตาย วันนี้นางกลับวิ่งมาหาจั้นเจาถึงนี้...สองคนต่างมีอัธยาศัยไมตรี ร่วมกินอาหารกลางวันด้วยกันแล้ว

ตวนมู่ซู่ยยังคิดก็ยั้งรู้สึกประดักประเดิด ตัดสินใจไม่ได้ในเวลาอันสั้น ขณะนั้นพลันได้ยินเสียงคนดังอะอะอยู่นอกคฤหาสน์ สอดแทรกด้วยเสียงผีเท้าม้าดังกุกกับ ในใจพลันเหมือนมีอะไรรัดแน่น ว่ากันตามเหตุผลแล้วเวลานี้กองกำลังทหารที่มั่งมั่นอยู่ในเมืองอันอึดมีเพียงเกาป้อเจี้ยนกับทัพของตน เกิดเรื่องอะไรขึ้นถึงต้องควบม้าผ่านตัวเมืองในเวลากลางวันเช่นนี้

ขณะคิดก็ไม่อาจมัวมาคำนึงถึงอะไรมากมาย รีบเดินออกประตูไปมาทันกองทหารเพียงจึกกลุ่มหนึ่งกำลังผ่านไปพอดี ฝูงคลี่ที่ม้าอย่าเหยียบทำให้นางโผล่ออกมา ท่ามกลางฝูงคนวันปลิวคละคลุ้งก็เห็นเงาด้านหลังของคนผู้หนึ่งอย่างชัดเจน จึงตะโกนเรียก "หยางเจี้ยน!"

